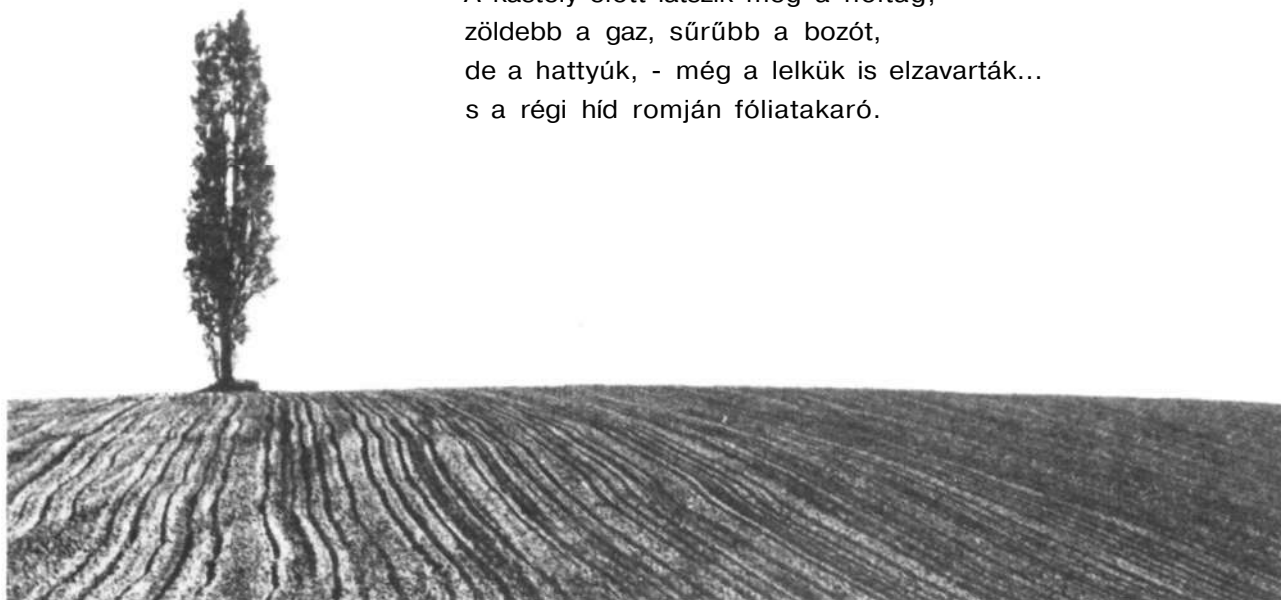

Vitéz György
NOSZTALGIA

Itt született apám. Dédapám
itt árult bort. Nagypám itt esett a kútba,
mint a család sok cirádás terve.
Én ritkán jártam erre; (utoljára negyvenkilencben)
egy fiatal káplánra emlékszem homályosan
aki az *uraságoktól levetett lányoktól* óvott
s kockás inget viselt reverenda helyett.
(Ezt akkoriban szokatlannak véltük.)
És volt a holtágakra szabdalt Zala.
Emiatt pontyot, amott harcsát lehetett benne fogni,
s a vízimalom kerekétől kicsit lejjebb
keszeget, kárászt, menyhalat, sügért.
Sürgölődő nagynénik, mosolygós kuzinok,
augusztus, dinnye, szőlő, szilvásgombóc.
Pannon idill; -
egy családtörténet kezdete a tévén:
pasztellzöldek, sárga, piros virágfolt,
az ég mindent elálmosító kékje.
De kívül, a változásban érdesült világ
üvöltésre tátotta farkastorkát
s amint fölléptem az ámbitusra
ott ült a fogak tornácán az ördög.
Most itt állok, ahol a kis malomtó volt,
de nincsen víz, nincs locsogó kerék,
odébb tolták a folyót; nyílegyenes árok,
benne zavaros hab: tereptrágya, öntözőcsatorna.
A kastély előtt látszik még a holtág;
zöldebb a gaz, sűrűbb a bozót,
de a hattyúk, - még a lelkük is elzavarták...
s a régi híd romján fóliatakaró.

Hol néhai borissza rokonom orvosolt,
 a régi rendelőtől egy kőhajításnyira
 Roland McDonald mulattatja az ifjúságot
 s dübörög a századvégi forgalom,
 a gépek tárcsás-tengelyes kiegyezése
 közel Deák földjéhez.

Szívemnek nagyot kéne dobbannia,
 a viszontlátás könnyeit esetleg
 elmázolni az arcon,
 de nem.

Ez holdbéli táj. Párhuzamos valóság.
 Hiányoznak az ismerős tárgyak és jelek.
 Mintha mágneses viharban forogna ez a belső,
 eddig érzékeny és megbízható iránytű,

és hirtelen: *You can't go home again**. Hiába
 vagy itthon, nem mehetsz többé haza.

*Thomas Wolfe híres regényének címe
 Zalaszentgrót-Montreál
 1997-június-november

Tarnai László

EGÉSZBEN LOBBANÓ

Most is
 milyen csonka a Hold
 Egészét nem mutatja
 rejtőzik előlünk
 arcát bújtatva
 fehér felhő
 gyász-lepedőbe
 Lépj elő
 andezit ruhádban Ady Endre
 Ne a kalapodba tűzött
 hervadt vadrózsával
 de szelíd-gesztenye arcodba
 csiszolt láng-szemeiddel

Lásd
könyörgésed imád
vad kirohanásod
mély csönd és vaklárma
nyomja
Nem ezt
még mindig nem ezt
álmodtad meg Ady Endre
Kockakabátod
vadrózsás kalapod
lököl félre

Öltözz újra
gyönyörű-gyöngyfehérbe
a szűztisztán indulóba
Rántsd le
a rút-csonka Holdról
a csúf viharfelhőt
Gyűjts egészben lobbanó
lángot végre

Szekeres Emil • Történet